



روزنامه رسمی



جستجو

جستجو

مصوبات مجلس شورای ...	+
مقررات عمومی	+
آرای هیات عمومی دیوان ...	+
تصویب‌نامه‌ها	+
آیین‌نامه‌ها	+
اساسنامه‌ها	+
مشروح مذاکرات مجلس ...	+
آگهیها	+
سازمان امور مالیاتی ...	+
نظریات منشورتي اداره ...	+
مصوبات شورای عالی ...	+
سازمان ثبت اسناد ...	+
مناقصه روزنامه رسمی	+
مصوبات شورای شهر	+
مصوبات شورای عالی ...	+
مصوبات مجمع تشخیص ...	+
مصوبات و نظریات شورای ...	+
مصوبات شورای عالی ...	+
آرای وحدت رویه دیوانعالی ...	+
متن کامل قوانین و ...	+
مصوبات شورای عالی ...	+
مصوبات شورای عالی ...	+
مصوبات شورای عالی ...	+

روزنامه

شماره 137811

آیین‌نامه ایمنی ساختمان کارگاهها

مدیرعامل محترم روزنامه رسمی کشور

به پیوست يك فقره آیین‌نامه ایمنی ساختمان کارگاه‌ها مصوب موضوع ماده 85 قانون کار برای درج در آن روزنامه ارسال می‌گردد، دستور فرمائید پس از درج يك نوبت، نسبت به ارسال يك نسخه از روزنامه حاوی آیین‌نامه چاپ شده به دفتر روابط عمومی اقدام نمایند.

وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی - عبدالرضا شیخ‌الاسلامی

آیین‌نامه ایمنی ساختمان کارگاهها

هدف و دامنه شمول:

هدف از بازنگری آیین‌نامه مقررات حفاظتی ساختمان کارگاه‌ها مصوب 24/8/1340 شورای عالی حفاظت فنی، به روزرسانی و تطبیق مواد آن با شرایط روز صنایع، پیشرفت تکنولوژی و ایمن‌سازی محیط کارگاهها و صیانت از نیروی انسانی و منابع مادی و پیشگیری از حوادث می‌باشد و رعایت مقررات این آیین‌نامه در کلیه کارگاههای موضوع ماده 85 قانون کار الزامی است. همچنین به استناد ماده 87 قانون کار جمهوری اسلامی ایران مصوب سال 1369، اشخاص حقیقی یا حقوقی که بخواهند کارگاه جدیدی احداث نمایند و یا کارگاههای موجود را توسعه دهند مکلفند بدو، برنامه کار و نقشه‌های ساختمانی و طرح‌های موردنظر را از لحاظ پیش‌بینی در امر حفاظت فنی و بهداشت کار، برای اظهارنظر و تأیید به وزارت کار و امور اجتماعی ارسال دارند، وزارت کار و امور اجتماعی موظف است نظرات خود را ظرف مدت یک ماه اعلام نماید. بهره‌برداري از کارگاه‌های مذکور منوط به رعایت مقررات حفاظتی و بهداشتی خواهد بود.

فصل اول: کلیات و تعاریف

بار مرده: عبارت است از وزن اجزای دائمی ساختمان‌ها مانند تیرها، ستون‌ها، کفها، دیوارها، بامها، راه پله‌ها و تیغه‌ها، وزن تأسیسات و تجهیزات ثابت نیز در ردیف این بارها محسوب می‌شوند.

بار زنده: عبارت است از بارهای غیر دائمی که در حین استفاده و بهره‌برداری از ساختمان به آن وارد می‌شوند. این بارها شامل بار ناشی از برف، باد یا زلزله نمی‌شوند، بارهای زنده با توجه به نوع کاربری ساختمان و یا هر بخش از آن و مقداری که احتمال دارد در طول مدت عمر ساختمان به آن وارد گردد، تعریف می‌شوند.

بار برف: وزن لایه برفی است که بر اساس آمار موجود در منطقه، احتمال تجاوز از آن در سال کمتر از 2 درصد (دوره بازگشت 50 سال) می‌باشد.

بار جانبی: باری که در راستای عمود بر صفحه محور طولی سازه وارد می‌شود، مانند باد

بار ناشی از رانش خاک: نیروهایی که از طرف خاک در راستای عمود بر محور طولی به سازه وارد می‌شود.

تهویه مطبوع: کنترل همزمان دما، رطوبت، پاکیزگی هوا و توزیع مناسب آن برای تأمین شرایط مورد نیاز فضای ساختمان آسانسور؛ وسیله ای است که با یک کابین و سایر اجزاء مربوطه برای حمل نفرات، بار و یا هردو در مسیر مشخص بصورت عمودی بین طبقات حرکت می‌کند.

آسانسور کششی: نوعی از آسانسور است که در اثر نیروی اصطکاک بین سیم بکسل و شیار فلکه و چرخش سیم متحرک حرکت می‌کند.

آسانسور هیدرولیکی: نوعی از آسانسور است که عامل حرکت کابین، سیلندر و پیستون هیدرولیکی می‌باشد.

آسانسور با رانش مثبت (وینچی): در این نوع آسانسور کابین با سیم بکسل آویزان شده و نیروی رانش از طریق قرقره جمع‌کننده سیم بکسل تأمین می‌گردد.

کنترل‌کننده مکانیکی سرعت (گاورنر): وسیله مکانیکی که از طریق سیم بکسل به سیستم ترمز ایمنی کابین (پاراشوت) یا وزنه تعادل (در صورت وجود) وصل است تا در مواقع افزایش سرعت از حد تعیین یا سقوط کابین همزمان با قطع برق موتور آسانسور، ترمز ایمنی را فعال می‌نماید.

چاه آسانسور: فضایی که ریلها و برخی از تجهیزات آسانسور در آن نصب شده، کابین و وزنه تعادل الزاماً باید داخل چاه قرار گیرد.

چاهک: فاصله قائم بین کف پایین‌ترین طبقه تا کف چاه آسانسور را گویند.

ترمز ایمنی: سیستمی است مکانیکی که در قسمت زیرین یا بالای یوک کابین قرار گرفته و در مواقع اضطراری با افزایش غیرعادی سرعت فعال شده و سبب توقف کابین می‌گردد.

یوک کابین: قابی است که برای اتصال ترمز ایمنی، کفشک‌ها و سیم بکسل‌ها به کف کابین بکار می‌رود.

ضربه‌گیر: وسیله‌ای است ارتجاعی که برای جلوگیری از برخورد کنترل

نشده کابین و یا وزنه تعادل به کف چاهک بکار می‌رود .

بالاسری: فاصله قائم بین بالاترین طبقه تا زیر سقف چاه آسانسور را بالاسری گویند.

وزنه تعادل: وزنه‌ای است که برای متعادل ساختن وزن کابین و وزن بار داخل کابین مورد استفاده قرار می‌گیرد.

در طبقه: دري که در محل ورودی هر طبقه به کابین قرار می‌گیرد و دارای انواع مختلفی می‌باشد.

در کابین: دري که در ورودی کابین قرار گرفته و معمولاً بطور خودکار در هنگام توقف کابین باز و قبل از شروع حرکت کابین بسته می‌شود.

پله برقی: وسیله‌ای است که در مسیر حرکت افراد پیاده جهت بالا یا پایین بردن آنها در دو طبقه غیرهم‌سطح بکار می‌رود و شیب آن حداکثر بین 30 تا 35 درجه می‌باشد.

پیاده‌رو متحرک (برقی): وسیله‌ای است که برای انتقال افراد در سطوح هم‌تراز یا اختلاف ارتفاع کم و با شیب حداکثر 12 درجه بکار می‌رود.

لوکس: واحد شدت نور بوده و عبارت است از شدت روشنایی یک شمع در فاصله یک متر از سطح

توجه: شکل‌هایی که در انتهای برخی از مواد آیین‌نامه ذکر گردیده در ضمیمه پیوست می‌باشد.

فصل دوم - مقررات عمومی

ماده 1- رعایت آخرین مقررات ملی ساختمان (مبحث 3) و استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی و آیین‌نامه‌های مصوب شورای عالی حفاظت فنی به منظور مبارزه و پیشگیری از آتش‌سوزی و حریق در ساختمان کارگاه الزامی است.

ماده 2- طراحی، نصب و راه‌اندازی تأسیسات گرمایی و تهویه مطبوع باید با رعایت آخرین مقررات ملی ساختمان (مبحث 14) و استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی و آیین‌نامه‌های مصوب شورای عالی حفاظت فنی انجام پذیرد.

ماده 3- کارگاه‌های صنعتی با توجه به سطح و نوع تولیدات خود که دارای فاضلاب صنعتی و انسانی می‌باشند باید دارای مسیر جمع‌آوری مجزا و تصفیه‌خانه‌های مناسب و ایمن منطبق با آخرین مقررات سازمان حفاظت و محیط زیست و آیین‌نامه ایمنی در تصفیه‌خانه‌های آب و فاضلاب مصوب شورای عالی حفاظت فنی باشند.

ماده 4- طراحی، ساخت، نصب و راه‌اندازی تأسیسات الکتریکی باید مطابق با آخرین استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی، مقررات ملی ساختمان (مبحث 13) و آیین‌نامه حفاظتی تأسیسات الکتریکی در کارگاهها مصوب شورای عالی حفاظت فنی انجام پذیرد.

ماده 5- سیستم اتصال زمین ساختمان کارگاه باید مطابق با آخرین آیین‌نامه ایمنی سیستم اتصال به زمین (ارتینگ) مصوب شورای عالی حفاظت فنی و استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی اجراء گردد .

ماده 6- نصب و کاربرد کلیه علائم و نشانه‌های ایمنی و هشداردهنده باید مطابق با آخرین مقررات ملی ساختمان (مبحث 20) و آیین‌نامه علائم ایمنی در کارگاهها مصوب شورای عالی حفاظت فنی انجام پذیرد.

ماده 7- طراحی، ساخت، نصب، راه‌اندازی، بهره‌برداری، تعمیر و نگهداری مولدهای بخار و دیگ‌های آب گرم باید مطابق با آخرین استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی و آیین‌نامه حفاظتی مولد بخار و دیگ‌های آب گرم مصوب مورخ 20/9/1362 شورای عالی حفاظت فنی انجام پذیرد.

ماده 8- شرایط و ضوابط بهداشتی توالته‌ها، رختکن، حمام، یخچال و سردخانه، آب مصارف آشامیدنی و بهداشتی، نمازخانه، آشپزخانه و سایر تأسیسات و تسهیلات بهداشتی کارگاه باید بر اساس آخرین مصوبه آیین‌نامه تأسیسات کارگاه از نظر بهداشت وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و مقررات ملی ساختمان (مبحث 16) باشد.

تبصره: در خصوص کارگاه‌های موقت از قبیل فعالیت ساختمانی، عمرانی، فصلی و نظایر آن تأمین تأسیسات و تسهیلات بهداشتی کارگران به نحو مطلوب الزامی است.

ماده 9- نگهداری، ذخیره و انبار نمودن و جایجایی مواد قابل اشتعال و انفجار باید مطابق با آخرین آیین‌نامه‌های حفاظتی مواد خطرناک، مواد قابل اشتعال و انفجار، پیشگیری و مبارزه با آتش‌سوزی در کارگاهها مصوب شورای عالی حفاظت فنی و سایر قوانین و مقررات مراجع ذیصلاح مرتبط با نوع مواد انجام گیرد.

ماده 10- طراحی، ساخت، نگهداری و شرایط ایمنی سردخانه‌ها باید مطابق با آخرین استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی و آیین‌نامه‌های مصوب شورای عالی حفاظت فنی باشد.

ماده 11- استفاده از تجهیزات حفاظت در برابر آذرخش (صاعقه) در کارگاه‌هایی که در ساختمان آنها مواد قابل اشتعال و انفجار تولید و یا ذخیره و انبار می‌شود، تانک‌ها، مخازن حاوی بنزین، نفت، روغن و مواد قابل اشتعال دیگر نگهداری می‌گردد و یا دارای ساختمان مرتفع یا دودکش بلند یا ساختمان در ارتفاع بالا روی کوه می‌باشند مطابق با آخرین استاندارد ملی سازمان استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران الزامی است .

ماده 12- در صورت ایجاد شرایط کار در ارتفاع رعایت آیین‌نامه کار در ارتفاع مصوب شورای عالی حفاظت فنی الزامی است.

ماده 13- مسئولیت رعایت مقررات این آیین‌نامه بر عهده کارفرما بوده و در صورت وقوع هر گونه حادثه ناشی از کار به دلیل عدم توجه وی به الزامات قانونی مطابق مواد 95، 171 و 176 قانون کار رفتار خواهد شده و متخلف مکلف به جبران خسارت وارده می‌باشد.

فصل سوم - مقررات اختصاصی

بخش اول - ساختمان کارگاه

الف - ساختمان کارگاه

ماده 14- ساختمان کارگاه اعم از دائم و موقت باید مقاوم و مستحکم بوده و در برابر نیروهای وارده با احتساب موارد ذیل طراحی و ایمن گردد:

الف - بار مرده باید متناسب با نوع ساختمان باشد.

ب - نوع ساختمان، تجهیزات، دستگاهها و نظایر آن باید در محاسبه بار زنده ساختمان در نظر گرفته شود.

ج - بار برف، باد، زلزله متناسب با شرایط اقلیمی و موقعیت جغرافیایی
د - بارهای ناشی از رانش خاک و نظایر آن (در صورت وجود)
و - سایر بارهای تأثیرگذار بر سازه متناسب با نوع فعالیت کارگاه
تیسره - برای رسیدگی به این منظور باید خلاصه محاسبات فنی ضمیمه نقشه‌های تسلیمی ارائه گردد.

ماده 15- برای فضاهای سرپوشیده و مسقف باید حداقل برای هر نفر 12 مترمکعب فضا بدون کسر حجم اشغال شده توسط تجهیزات و ماشین‌آلات در نظر گرفته شود و حداقل فاصله سقف تا کف ساختمان 3 متر منظور گردد.
تیسره - برای ساختمان با ارتفاع بیش از 3 متر برای محاسبه حجم لازم، فقط باید 3 متر محاسبه شود و ارتفاع بیش از آن در محاسبه منظور نمی‌گردد.

ماده 16- سقف‌های کاذب احداث شده باید مقاومت کافی در برابر بارهای وارده و حریق را دارا بوده و انبار کردن مصالح، مواد و قرار گرفتن افراد روی آن ممنوع است.

ماده 17- چیدمان دستگاهها و ماشین‌آلات و قرار دادن اشیاء در یک سالن باید به نحوی باشد که مطابق با کارکرد دستگاه و ماشین بوده و اطراف آنها دارای فضای کافی برای تردد ایمن افراد، ماشین‌آلات کارگاهی، تعمیرات ناشی از خرابی دستگاه و انتقال مواد مصرفی و تولیدی، میسر گردد.

ماده 18- کف کارگاه، اتاقها و پیاده‌روها در قسمت‌های عبور کارگران و حمل و نقل مواد باید دارای ویژگی‌های زیر باشد:

الف - صاف، هموار و عاری از هرگونه برآمدگی و یا فرورفتگی باشد.
ب - از مصالحی ساخته یا اندود شود که مانع از هرگونه لغزندگی و ایجاد گرد و غبار گردد.

ماده 19- دریچه‌های موجود در کف کارگاه نباید بالاتر از کف کارگاه نصب شوند.

ماده 20- در محل کار و مکانهایی که دستگاه‌های متعددی قرار دارد باید به وسیله خط‌کشی با رنگ مشخص، در دو طرف راه اصلی و راه‌های فرعی را مشخص نموده و حتی محل قرار دادن مواد اولیه و مواد تولیدی به وسیله این خطوط معین گردد تا محل‌های رفت و آمد، حمل و نقل مواد و همچنین جهت حرکت اصلی با علامت‌گذاری روی زمین معلوم و روشن باشد.

ماده 21- کف کارگاه‌ها باید قابل شستشو بوده و در مواردی که نوع کار موجب ریخته‌شدن آب در کف گردد، شیب کافی داشته تا آنها را به سمت مجاری فاضلاب هدایت نماید.

ماده 22- پلکان‌ها و اطراف محل ورود و خروج به کابین آسانسور و نقاط مشابه که لغزندگی آنها موجب مخاطرات بیشتری نسبت به سایر جاها خواهد بود باید از مصالح غیرلغزنده ساخته شود. (شکل‌های 7 و 8)

ماده 23- تمامی حفره‌ها و دهانه‌های باز اطراف دستگاه و ماشین‌آلات که احتمال خطر برای افراد وجود دارد باید بوسیله حفاظ‌های مناسب و مقاوم مسدود شوند.

ماده 24- نرده حفاظتی باید از جنس مقاوم و محکم بوده و دارای مشخصات فنی زیر باشد: (شکل‌های 5 و 10)

الف - مطابق با استاندارد های ملی باشد
ب - فواصل پایه عمودی از یکدیگر حداکثر 200 سانتیمتر باشد
ج - حداکثر فاصله اولین میله طولی در نرده راه پله از کف 8 سانتیمتر باشد.

د - از میله فوقانی و تحتانی برای استحکام استفاده شود.
ه - عاری از هرگونه تراشه، براده، لبه تیز و برنده روی سطوح نرده باشد.

و - ارتفاع آن برای پرتگاهها حداقل 90 و حداکثر 110 سانتیمتر باشد.
ز - ارتفاع نرده در پلکان حداقل 85 و حداکثر 94 سانتیمتر می‌باشد.
ح - فاصله میله میانی از کف باید حداقل 50 سانتیمتر باشد.
ط - قادر به تحمل نیروهای وارد حداقل 900 نیوتن باشد.

ماده 25- کف پلکان باید از مصالحی ساخته شده باشد که متناسب با نوع محل و شرایط اقلیمی بوده و در هنگام برودت هوا از یخ‌زدگی کف پله جلوگیری بعمل آورد.

ماده 26- مشخصات فنی پلکان به غیر از امدادی و سرویس باید مطابق با موارد زیر باشد: (شکل 2)

الف - کف پلکان باید حداقل 33 سانتیمتر باشد.
ب - ارتفاع پله باید حداقل 14 و حداکثر 20 سانتیمتر باشد.
ج - عرض پاگرد باید در حدود 110 سانتیمتر در جهت پلکان یا بیشتر، متناسب با عرض پلکان داشته باشد.
د - عرض پلکان‌ها نباید در هیچ مورد از 90 سانتیمتر کمتر باشد.
ه - شیب راه پله نباید کمتر از 30 درجه و بیش از 50 درجه باشد.
و - تغییرات ارتفاع پیشانی (پاخور) یا عرض کف پله در یک راه پله نباید بیش از 6 میلی‌متر باشد.

ماده 27- پلکان سرویس، امداد و فرار باید مطابق با موارد زیر باشد: (شکل 2)

الف - حداقل عرض کف پله 15 سانتیمتر باشد.
ب - شیب پلکان حداکثر 60 درجه باشد.
ج - در محل‌های مناسب بصورت ایمن نصب گردد.
ه - حداقل عرض پلکان مذکور باید 55 سانتیمتر باشد.

ماده 28- اختلاف سطح بین دو پاگرد نباید از 7/3 متر تجاوز نماید. (شکل 5)

ماده 29- پله‌های یک پلکان باید دارای عرض و ارتفاع مساوی باشد. (شکل 5)

ماده 30- پاگرد یا سکوها و کف‌هایی که با صفحات فلزی اجراء می‌گردند باید بصورت کاملاً ایمن نصب و اجراء شده باشد. (شکل 9)

ماده 31- راه پله با بیش از چهار پله و یا حداقل ارتفاع 76 سانتیمتر

(هرکدام که کمتر باشد) در صورت وجود لبه کناری پرتگاه باید به نرده دستی مناسب محفوظ گردد. (شکل 3)

ماده 32- راه پله مارپیچی باید در سمتی که عرض کف پله به کمتر از 15 سانتیمتر می‌رسد دارای نرده حفاظتی مناسب باشد.

ماده 33- در صورت وجود بازشو به پاگرد، عرض پاگرد باید حداقل 50 سانتیمتر بیشتر از عرض در بازشو در نظر گرفته شود. (شکل 4)

ماده 34- پلکان و سکوهایی که از مصالح مشبک ساخته شده‌اند ابعاد چشمه‌های آن نباید از 11 میلی‌متر تجاوز نماید تا اشیاء متفرقه امکان سقوط از آن را نداشته باشد. (شکل 7)

ماده 35- پلکان با عرض بیش از 110 سانتیمتر باید در سمت پرتگاه با یک نرده و در سمت بسته هم به وسیله نرده دستی طبق ماده 24 مجهز گردند. (شکل 5)

ماده 36- پلکان با عرض بیش از 225 سانتیمتر باید علاوه بر نرده‌های کناری به یک نرده دستی میانه نیز مجهز باشد.

ماده 37- نرده دستی که پایه‌های آن به دیوار نصب می‌شود باید طوری ساخته شود که دست آزادانه بدون برخورد با موانعی اعم از سطح دیوار یا کنار نرده حرکت کند حداکثر فاصله پایه‌ها از یکدیگر 200 سانتیمتر و بین نرده دستی و دیوار باید حداقل 5 سانتیمتر باز باشد. (شکل 6)

ماده 38- حداکثر شیب مجاز برای رمپ (راهروهای شیب‌دار) مورد استفاده افراد 10 درجه است. این رمپ‌ها باید با کلیه شرائطی که در مورد پلکان‌ها منظور می‌شود از حیث ساختمان و عرض و نرده و غیره مطابقت داشته باشد. (شکل 1)

ماده 39- ورودی پنجره‌هایی که در پاگردهای پلکان باز می‌شود در صورتی که پهنای آنها بیش از 30 سانتیمتر و فاصله با سطح پاگرد کمتر از 90 سانتیمتر باشد باید به وسیله نرده حفاظت شوند.

ماده 40- قسمت‌هایی از کارگاه که از سطح زمین یا کف طبقات ارتفاع داشته و لازم است کارگران هر چند به صورت موقت در آن محل فعالیت داشته باشند باید راه دسترسی مناسب نظیر پلکان، نردبان و نظایر آن تعبیه گردد.

ماده 41- عرض گذرگاه‌های آدرو بین ماشین‌آلات، تأسیسات، انبوه مواد و تعمیرات نباید کمتر از 60 سانتیمتر باشد.

ماده 42- تمامی معابر، راهروها و جایگاه‌های کار که روی دستگاه، ماشین‌آلات و نوارهای متحرک قرار دارند باید از دو طرف بوسیله نرده‌های حفاظتی ایمن گردند.

ماده 43- سطوح برف‌گیر و یخ‌زننده پلکان‌ها، راه‌پله‌های فرار، معابر پیاده، راهروهای سر باز و نظایر آن باید بصورت مرتب از برف و یخ پاک گردیده و یا با مصالحی ساخته شوند که مانع از هرگونه یخ‌زدگی این سطوح گردد.

ماده 44- در و پنجره اتاق‌ها و محیط‌هایی که احتمال انفجار در آنها وجود دارد باید در مقابل انفجار مقاوم و مستحکم بوده و شیشه‌های آن از نوع ضد انفجار بوده و بازشویی آن به سمت خارج باشد.

ماده 45- اتاق‌هایی که در آنها فعالیت عکس‌برداری با اشعه ایکس وجود دارد باید با ورق‌های سربی با ضخامت مناسب مطابق با مقررات مراجع ذیصلاح پوشیده گردد.

ماده 46- جهت نقل و انتقال مواد خطرناک از قبیل پاتیل‌های مواد مذاب و یا مشابه آن که احتمال پاشش به افراد در طول مسیر وجود دارد، باید مسیری مجزا و دور از رفت و آمد کارگران و افراد دیگر تعبیه گردد.

ماده 47- ساختمان کارگاه‌های موقت، پیش‌ساخته، کانکس‌ها و نظایر آن باید مجهز به سیستم اتصال زمین مؤثر باشد.

ماده 48- ساختمان کارگاه باید با توجه به نیاز مندیهای افراد معلول جهت فعالیت و کار مطابق قوانین و مقررات موجود طراحی و احداث گردد.

ب - روشنایی

ماده 49- در محل رفت و آمد و کار کارگران و افراد باید روشنایی مناسب و کافی تأمین گردیده و حتی الامکان از نور طبیعی استفاده گردد.

ماده 50- به منظور تعبیه روشنایی با نور طبیعی در سالن سرپوشیده و مسقف باید با استفاده از پنجره‌های سقفی و معمولی با فواصل مناسب از یکدیگر، نور محل را بصورت یکنواخت تأمین نمود.

ماده 51- در محل‌هایی که بطور موضعی احتیاج به نور بیشتری می‌باشد باید علاوه بر نور کلی کارگاه، نور اضافی در محل مورد نیاز تأمین گردد.

ماده 52- برای جلوگیری از خیره شدن چشم به نور اضافی تأیید شده به قطعه کار، منبع نور مذکور باید به نحوی پوشیده شود که فقط محل مورد نظر را روشن نماید.

ماده 53- برای استفاده بیشتر از نور آفتاب، باید سقف کارگاه و دیگر سطوح منعکس‌کننده نور به رنگ روشن بوده تا نور را بهتر منعکس کند.

تبصره - دیوارها و کف ساختمان کارگاه که در دید مستقیم کارگر قرار می‌گیرد نباید از رنگ‌هایی که موجب خیرگی چشم در کارگران می‌شود استفاده نمود.

ماده 54- کلیه پنجره‌های موجود در سالن که در سقف و دیوار قرار دارند، باید همواره تمیز بوده تا روشنایی از طریق تابش تأمین گردد.

ماده 55- برای جلوگیری از شدت بیش از حد نور در طی روز، پنجره‌ها باید به کرکره و پرده متحرک مناسب مجهز باشند. و امکان باز و بسته کردن ایمن پنجره‌ها و تنظیم نور آنها فراهم شود، بطوریکه خود این پنجره‌ها مخاطراتی را به محل کار و کارگران تحمیل ننماید.

ماده 56- در محل‌هایی که امکان تأمین روشنایی طبیعی برای تأمین نور وجود ندارد باید با استفاده از نورهای مصنوعی مناسب، روشنایی محل تأمین گردد.

ماده 57- روشنایی باید بطور کلی یکنواخت بوده و از جهات مختلف بتابد تا از ایجاد سایه‌های تند جلوگیری شده و ضمناً باعث خیره‌شدن چشم نگردد.

ماده 58- تمهیدات لازم برای تمیز کردن پنجره‌ها به نحوی که خطری متوجه افراد نگردد باید در محل کار در نظر گرفته شود.

ماده 59- منابع تأمین روشنایی مصنوعی نباید طوری نصب شوند که خود باعث ایجاد مخاطراتی در محیط کار شوند.

ماده 60- هرگاه به دلیل مقتضات ایمنی و بهداشتی در محل کار، لازم است

از پنجره‌ها یا سطوح شفاف و شیشه‌ای در دیوارها و درها استفاده گردد باید از مصالح ایمن و مقاوم در برابر شکستگی ساخته شوند و یا زمانیکه احتمال برخورد افراد با این سطوح وجود دارد، باید با علائمی این سطوح مشخص شوند.

ج - شدت نور

ماده 61 - میزان شدت نور محل کار، معابر پیاده‌روها و راه‌های عبوری مربوط به وسایل نقلیه باید با توجه به شغل و نوع کار و فعالیت و با استفاده از آخرین جداول حدود تماس شغلی و عوامل بیماریزا وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و مقررات ملی ساختمان (مبحث 13) تعیین گردد.

ماده 62 - میزان نور و روشنایی در محیط‌های کار باید مطابق با جدول زیر استخراج‌شده از استاندارد ANSI برای کارگران و افراد تأمین گردد:

ماده 63 - به منظور تأمین روشنایی در مواقع قطع برق در محیط کارگاه باید سیستم روشنایی اضطراری مناسب با منبع تولید نیرو و سیم‌کشی مستقل از شبکه عمومی و حداقل شدت روشنایی 10 لوکس فراهم گردد .

د- عایق بندی ساختمان

ماده 64 - محل‌های نصب رادیاتور و لوله‌های آب گرم باید به گونه‌ای انتخاب گردند که در اثر تشعشعات حرارتی یا جریان هوای گرم ناشی از آنها موجب ناراحتی برای کارگران در حین انجام کار نگردد .

ماده 65 - در مناطق جغرافیایی و اقلیمی که دارای اختلاف بالای درجه حرارت در فصول سال می‌باشند باید تمامی دیوارها، سقف‌ها، درها و پنجره‌ها به نحوی مناسب عایق‌بندی حرارتی گردیده تا مانع از تبادل حرارت و برودت داخل محیط کارگاه به خارج از کارگاه و بالعکس و اتلاف انرژی گردد.

ماده 66 - مسیر لوله‌های حرارتی و برودتی باید بوسیله عایق‌های مناسب که در مقابل حرارت و سرما مقاوم است عایق‌بندی گردند.

ه- دمای محیط ساختمان کارگاه

ماده 67 - در محیط کاری که در آن کار به صورت نشسته انجام می‌شود مانند ادارات، حداقل دمای مطلوب 16 درجه سانتیگراد می‌باشد و در صورتی که کار فیزیکی در محیط کار صورت می‌پذیرد حداقل دمای مطلوب 13 درجه سانتیگراد است (مگر اینکه شرایط محیط کار تابع قوانین و مقررات حفاظتی خاص باشد)

ماده 68 - نصب دماسنج در محیط‌های کارگاهی به منظور تعیین دمای محیط کار الزامی است.

و - انبارها

ماده 69 - انبارها باید دارای مسیرهای عبور مجزا برای تردد افراد و وسایل نقلیه باشد.

ماده 70 - انبار باید به وسایل تهویه طبیعی و در صورت لزوم تهویه مصنوعی ضدشعله مجهز باشد و کلیدها، فیوزها و سایر ادوات و وسایل الکتریکی باید از نوع ضدجرقه و ضدشعله باشد.

ماده 71 - ساختمان یا هر بخش از یک ساختمان که برای انبار مورد استفاده قرار می‌گیرد باید حداقل به دو راه خروج مجزا و دور از هم مجهز باشد.

ماده 72 - انبار باید دارای قفسه‌بندی مناسب بوده و یا چیدمان مواد به گونه‌ای باشد که خطر سقوط نداشته و مزاحمتی برای عبور و مرور افراد ایجاد ننماید.

ماده 73 - دیوارها، سقف و کف انبار باید از مصالح مقاوم و مناسب ساخته شده باشد بطوریکه در برابر بارهای وارده و آتش مقاوم باشد.

ماده 74 - در اطراف انبار باید راه‌های مطمئن و ایمن برای تردد ماشین‌های حمل کالا و آتش‌نشانی پیش‌بینی گردد.

ماده 75 - در انبارها باید از جنس فلز و سطح داخلی آن صاف و بدون شکاف بوده و بازشوی آن رویه خارج باشد .

ماده 76 - پنجره انبارها باید مجهز به حفاظ و تور سیمی بوده و بازشوی آن رویه خارج باشد.

ماده 77 - انبارها باید سیستم‌های اعلام و اطفاء حریق متناسب با نوع مواد مطابق با آیین‌نامه پیشگیری و حفاظت در برابر آتش‌سوزی و حریق باشد.

ماده 78 - محل استراحت و آبدارخانه نباید در ساختمان انبار قرار داشته باشد.

ماده 79 - دیوارها و ستون‌های داخل انبار باید جهت افزایش میدان دید تا ارتفاع 200 سانتیمتر از سطح زمین با رنگ‌های روشن محرک رنگ‌آمیزی شود.

ماده 80 - مسیرهای داخلی انبار، قفسه‌ها و کالا باید طوری تعبیه شده باشد که دسترسی افراد به درهای خروجی در اسرع وقت امکان‌پذیر باشد.

ز- آسانسور، پله برقی و پیاده‌رو متحرک

ماده 81 - نصب، راه‌اندازی، بهره‌برداری و هرگونه تغییر اساسی در آسانسور، پله‌های برقی و پیاده‌رو متحرک باید با رعایت آخرین مقررات آیین‌نامه حفاظتی ساختمان کارگاهها، استانداردهای معتبر بین‌المللی یا ملی و مقررات ملی ساختمان (مبحث 15) صورت پذیرد.

ماده 82 - داخل کابین آسانسور باید دارای لوح شناسایی با مشخصات ذیل باشد:

الف - نام شرکت سازنده

ب - ظرفیت حمل نفر یا بار یا هر دو

ج - نوع کاربری

د- سال ساخت

ه- آدرس و شماره تلفن سازنده

و- شماره استنادی که آسانسور بر مبنای آن ساخته شده است.

ماده 83 - چاه آسانسور باید در سراسر ارتفاع و تمامی سطوح بسته بوده و بجز درهای طبقات و دریچه‌های بازدید، خروجی دیگری نداشته باشد و در تراز هر طبقه در موتورخانه و چاهک دارای روشنایی مناسب با چراغ محافظ‌دار توتلی و لوله هواکش در سقف موتورخانه باشد. (شکل 11)

ماده 84 - آسانسورهایی که خارج ساختمان‌ها قرار دارد تا ارتفاع 3 متر از هر طرف و از این ارتفاع به بالا سمتی که رویه ساختمان قرار دارد در تمام

ارتفاع باید بسته باشد.

ماده 85 - قسمت‌هایی از تأسیسات الکتریکی آسانسور که لازم است در زمان برق‌دار بودن، تنظیم و یا مورد آزمایش قرار گیرند باید به گونه‌ای نصب شوند که فضای کار ایمن در نقاط مورد نیاز برای حضور تعمیرکار وجود داشته باشد.

ماده 86 - در صورت استفاده از وسایل فرمان الکتریکی دستی در تأسیسات الکتریکی آسانسور این وسایل باید به گونه‌ای باشد که امکان راه‌اندازی تصادفی آنها وجود نداشته و همچنین کلیدهای فرمان دستی بطور اطمینان‌بخشی قفل گردند.

ماده 87 - کلیه تجهیزات و دستگاه‌های الکتریکی آسانسور باید دارای سیستم اتصال به زمین مؤثر باشند.

ماده 88 - دریچه تهویه باید به نحوی محافظت گردد که از نفوذ باران، برف، پرندگان و نظایر مشابه آن جلوگیری نماید.

ماده 89 - تخلیه هوای چاه هر گروه آسانسور مستقل از چاه‌های گروه دیگر خواهد بود و بنابر این نباید بین آنها ارتباط تخلیه هوا وجود داشته باشد.

ماده 90 - سیستم تهویه هوا در چاه آسانسور باید بصورت دستی عمل نموده و چاه آسانسور نباید وسیله تخلیه هوای ساختمان باشد.

ماده 91 - درهای طبقات باید به صورت اصولی نصب شده و در هنگام بسته بودن، تمام دهانه چاه را از کف تا سقف ببوشانند. (شکل 11)

ماده 92 - در خصوص فاصله بالا سري در آسانسورهاي با رانش مثبت (وینچی) رعایت موارد زیر الزامی است:

الف - نصب ضربه‌گیر متناسب با نوع و ظرفیت آسانسور در زیر سقف چاه
ب - فاصله آزاد قائم معادل حداقل 10 سانتیمتر بین بالاترین سطح روی کابین و پایین‌ترین سطح زیر سقف چاه

ماده 93 - پس از باز نمودن در اضطراری، چنانچه مانعی برای باز نگهداشتن در طبقات وجود نداشته باشد، در باید بصورت خود کار بسته و قفل گردد.

ماده 94 - درهای بازرسی، اضطراری و نیز دریچه‌های بازدید باید فاقد هرگونه روزه بوده و همانند درهای طبقات دارای استحکام مناسب باشند.

ماده 95 - نصب هرگونه در، دریچه اضطراری و تخلیه هوا در سمتی که وزنه تعادل قرار دارد، ممنوع است.

ماده 96 - دریچه اضطراری برای ورود به بالای کابین در زیر سقف چاه یا یکی از دیواره‌های چاه از فضای موتورخانه باید به گونه‌ای تعبیه شود که بازشوی آن به سمت بیرون چاه بوده و دارای قفل ایمنی باشد.

ماده 97 - در آسانسورهای گروهی و بیشتر از 2 آسانسور کنار هم باید در سطح کف موتورخانه و در امتداد پاگرد جلوی در طبقه آخر، دریچه‌ای به سمت موتورخانه و متناسب با تجهیزات آن تعبیه گردد.

ماده 98 - طراحی، ساخت، نصب درها، دریچه‌ها و یا قطعات آنها باید به گونه‌ای باشد که سقوط آنها به داخل چاه آسانسور در صورت بروز حوادث امکان‌پذیر نباشد.

ماده 99 - درهای طبقات جز در مواقع استفاده از آسانسور باید بصورت ایمن بسته بمانند. (شکل 13)

ماده 100 - درهای طبقات باید دارای قفل ایمنی مناسب بوده، به نحوی که قبل از شروع حرکت کابین، مانع از باز شدن درهای طبقات گردیده و همچنین تا زمانی که در طبقه باز است، امکان حرکت برای کابین وجود نداشته باشد.

ماده 101 - باز نمودن درهای طبقات در مواقع نبودن کابین نباید جز با کلید مخصوص امدادی امکان‌پذیر باشد.

ماده 102 - درهای لولایی طبقات باید مجهز به شیشه بوده به نحوی که وجود کابین در طبقه مشخص باشد.

ماده 103 - کابین باید در تراز طبقات بطوریکه کف آن هم ارتفاع با کف طبقه است (هم تراز) توقف نموده و در هنگام ورود و خروج مسافر، در آن تراز باقی بماند.

ماده 104 - کابین آسانسور باید مجهز به در مناسب بوده تا هنگام بسته بودن در کاملاً محدوده باز شوی ورودی را ببوشانند. (شکل 11)

ماده 105 - در کابین آسانسور باید دارای حسگر باشد، که هنگام باز بودن آن امکان حرکت کابین میسر نبوده و تا قبل از توقف کامل کابین باز نمودن آن میسر نباشد. (شکل 13)

ماده 106 - درهای اتوماتیک آسانسور باید مجهز به حسگرهای مناسب بوده تا هنگام وجود مانع در چهارچوب، از بسته شدن در جلوگیری و آن را مجدداً باز نماید.

ماده 107 - مدار تغذیه زنگ اخبار و سیستم مکالمه دو طرفه در کابین آسانسور، باید مجهز به باتری مناسب آماده بکار باشد.

ماده 108 - کابین آسانسور باید به سیستم تهویه و روشنایی مناسب طبق استاندارد مجهز باشد.

ماده 109 - آسانسور باید به یک منبع تغذیه نیروی اضطراری که بطور خودکار قابل شارژ است مجهز گردد.

ماده 110 - سطح کف کابین و ورودی آن باید صاف و فاقد زوائد خطرناک بوده و از مواد غیرلغزنده ساخته شده باشد.

ماده 111 - سقف کابین، باید مجهز به دریچه خروجی و امدادی به ابعاد 50 در 35 سانتیمتر بوده و بازشوی این دریچه، رو به خارج کابین باشد.

ماده 112 - ترمز ایمنی کابین آسانسور باید دارای شرایط زیر باشد:
الف - قدرت متوقف کردن و نگهداشتن کابین با تمام ظرفیت آن را در هنگام افزایش سرعت و یا سقوط داشته باشد.

ب - آزاد نمودن آن فقط باید توسط کنترل‌کننده‌های مکانیکی سرعت انجام پذیرفته و این امر تنها با بالا بردن کابین امکان‌پذیر گردد.

ج - باید پس از آزاد شدن به صورت عادی عمل نماید.

ماده 113 - بالاترین و پایین‌ترین توقفگاه کابین باید به کلید حدی مناسب مجهز گردیده بطوریکه مستقل از مدار فرمان موجود در کابین باشد و مستقیماً با مدار فرمان اصلی آسانسور ارتباط برقرار نماید.

ماده 114 - کابین آسانسور باید به حسگر کنترل بار برای جلوگیری از اعمال بار بیش از حد مجاز مجهز گردد.

ماده 115. قراردادن هرگونه ابزار، تجهیزات و نظایر آنها درون موتورخانه، چاه و چاهک آسانسور ممنوع است.

ماده 116. آسانسور باید به کنترل‌کننده مکانیکی سرعت (گاورنر) مجهز گردیده و کنترل‌کننده مذکور با ترمز ایمنی آسانسور مرتبط گردد. (شکل 12)

ماده 117. ترمز ایمنی و گاورنر حتما پلمپ (مهر و موم) شده باشند.

ماده 118. ترمزهای ایمنی کابین و وزنه تعادل هریک باید دارای گاورنر مخصوص به خود باشد. (شکل 12)

ماده 119. کابین تا زمانیکه زبانه قفل‌کننده حداقل به اندازه 7 میلیمتر با لنگه در درگیر نشده است نباید قادر به حرکت باشد.

ماده 120. فضای موتور خانه آسانسور باید طبق استاندارد باشد که علاوه بر امکان جای دادن تجهیزات، فضای مناسب برای تردد و انجام تعمیرات احتمالی بصورت ایمن را برای تعمیرکاران فراهم آورد.

ماده 121. اجزا و چاه آسانسور در محیط‌هایی با قابلیت اشتعال و انفجار باید از نوع مقاوم در برابر خطرات مذکور بوده و یا حفاظت شده باشند.

ماده 122. در زمان تعمیر و نگهداری آسانسورها باید شرایط ایمنی مناسب اعم از تهویه و روشنایی و سایر شرایط ایمنی لازم فراهم گردد.

ماده 123. در صورتی که دسترسی به موتورخانه از طریق پله امکان‌پذیر نباشد، استقرار نردبان ایمن و اختصاصی جهت دسترسی به موتورخانه الزامی است.

ماده 124. موتورخانه باید به سیستم اطفاء حریق مناسب و به میزان کافی تجهیز گردد.

ماده 125. بلند کردن کابین آسانسور در زمان نصب باید با رعایت کامل مقررات و دستورالعمل‌های شرکت سازنده صورت پذیرد.

ماده 126. اطاقک آسانسورهای باری که افراد را نیز حمل می‌کند و یا یک نفر متصدی در داخل آن بکار مشغول است باید مطابق مشخصات آسانسورهای مخصوص حمل افراد ساخته شود.

ماده 127. حداقل قطر سیم بکسل کابین باید 8 میلیمتر و گاورنر حداقل 6 میلیمتر بوده و از نوع استاندارد باشد.

ماده 128. درها و دریچه‌های اضطراری در دیواره‌های چاه آسانسور نباید به سمت چاه آسانسور باز شود و دارای قفل ایمنی باشد.

ماده 129. درهای کابین و طبقات باید در زمان ایستادن آسانسور در تراز طبقه بصورت هماهنگ باز و بسته شود.

ماده 130. در آسانسورهای خدماتی که برای جایجایی کالا بین طبقات استفاده می‌گردد و در طبقه مشخصی عمل می‌کند باید دارای کابینی باشد که ابعاد آن به اشخاص اجازه استفاده را نمی‌دهد و در میان ریل‌های نصب شده عمودی حرکت می‌نماید.

تبصره - ابعادی که کابین را برای افراد غیرقابل استفاده می‌کند نباید از مقادیر زیر بیشتر باشد:

الف - مساحت کف کابین یک مترمربع
ب - عمق کابین 100 سانتیمتر
ج - ارتفاع 120 سانتیمتر،
د - ارتفاع بیش از 120 سانتیمتر کل کابین در صورتی مجاز است که کابین شامل چند طبقه ثابت بوده به نحوی که ارتفاع هریک از طبقات 120 سانتیمتر بیشتر نشود.

ه - کل مسیر حرکت کابین محصور بوده و دارای مقاومت مکانیکی کافی باشد.

ماده 131. حرکت کابین باید منوط به بسته بودن درهای تمامی طبقات باشد.

ماده 132. پله‌های برقی و پیاده‌روهای متحرک باید دارای لوح شناسایی که دربرگیرنده موارد ذیل بوده و در ابتدای ورودی آنها نصب می‌گردد باشد:

الف - نام شرکت سازنده
ب - سال ساخت
ج - آدرس و شماره تلفن سازنده
د - شماره استنادی که بر مبنای آن ساخته شده است.

تبصره - در خصوص ظرفیت حمل با دستگاه‌های مذکور می‌بایستی بند 3-15 محت 15 مقررات ملی ساختمان رعایت گردد.

ماده 133. اطراف منطقه باز طبقه فوقانی پله برقی باید به نحو مطمئن و ایمن حفاظ‌گذاری گردد. (شکل 14)

ماده 134. متصدی دستگاه باید قبل از راه‌اندازی پله برقی در هر شرایطی از عملکرد صحیح سیستم‌های ایمنی اطمینان حاصل نماید.

ماده 135. سطح پله برقی باید به گونه‌ای باشد که از لیز خوردن افراد جلوگیری نماید. (شکل 14)

ماده 136. در صورت توقف پله برقی به هر دلیل، در استارت مجدد آن باید از عدم تردد افراد روی پلکان‌ها در حالت خاموش اطمینان حاصل نموده تا شوک ناشی از استارت باعث برهم خوردن تعادل افراد و سقوط آنها نگردد.

ماده 137. در هنگام نصب، راه‌اندازی، بازرسی و تعمیرات محدوده اطراف آسانسور، راه‌پله متحرک و پله‌های برقی (اعم از ورود و خروج) باید محصور و محفوظ گردد.

ماده 138. کلیه آسانسورها اعم از مسافری، باری و یا هر دو، پله‌های برقی و پیاده‌روهای متحرک باید توسط موسساتی که صلاحیت آنها مورد تأیید سازمان استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران و سایر مراجع ذیصلاح می‌باشد بصورت سالیانه بر اساس استانداردهای معتبر مورد بازرسی قرار گرفته و گواهینامه سلامت دستگاه‌های مذکور که حاوی نام شرکت، آدرس و تلفن، نام بازرس، تاریخ اعتبار گواهینامه می‌باشد صادر و در داخل کابین و یا در محل مناسب نصب گردد.

ماده 139. تعمیر و نگهداری آسانسورها، پله‌های برقی و پیاده‌روهای متحرک باید توسط شرکت‌های دارای مجوز از مراجع ذیصلاح انجام پذیرد.

تبصره - شرکت‌های مذکور موظف می‌باشند از پرسنل آموزش‌دیده از مراکز ذیصلاح و ماهر که دارای تخصص در این زمینه می‌باشند، استفاده نمایند.

ماده 140. گزارش بازدید، تعمیر، نگهداری در خصوص آسانسورها،

پله‌های برقی، پیاده‌روی متحرک به‌مراه ذکر مشخصات شرکت و فرد تعمیرکار با ذکر تاریخ اقدامات بعمل آمده در دفتر ویژه گزارشات تعمیر و نگهداری آنها و در پرونده مربوطه ثبت و نگهداری گردد.

بخش دوم - محوطه کارگاه

ماده 141. طراحی ترافیک و احداث راه باید مطابق با موارد زیر باشد :

- الف - وسایل نقلیه عبوری
- ب - کم کردن نیاز به دور زدن
- ج - اجتناب از لبه تیز و خم و کنج‌ها
- د- تعمیر و نگهداری راه (عدم وجود برآمدگی و فرورفتگی)
- ه- مقاومت در برابر بار وارده با زیرسازی مناسب
- و- شیب‌بندی مناسب برای تخلیه آب ناشی از بارندگی با زهکشی مناسب

ز- سطح راه باید براساس نوع مصرف با مصالح مناسب و مقاوم در مقابل لغزندگی اجرا گردد.

ماده 142. محل‌های تأسیسات زیرزمینی در محوطه باز کارگاه، چاه‌های ارت، درهای خروجی، راه پله فرار، راهروها، راه پله‌ها و نظایر آن که از اهمیت بالایی برخوردار می‌باشند باید بوسیله علائم آگاه‌کننده و هشداردهنده مشخص و معلوم گردند.

ماده 143. محوطه باز در ساختمان کارگاه باید دارای موارد ایمنی ذکر شده زیر باشد:

- الف - پیاده رو مخصوص عابرین پیاده
 - ب - علائم ایمنی هشدار و آگاه کننده برای عابرین و وسایل نقلیه
 - ج - تأمین روشنایی محوطه به تعداد لازم و کافی
- ماده 144.** کلیه دهانه‌های باز، پرتگاهها، آذمروها، چاهها، راه‌پله‌ها و نظایر آن در محوطه ساختمان کارگاه باید بوسیله دریچه‌های فلزی مقاوم و محکم یا نرده‌های حفاظتی مناسب مسدود یا محفوظ گردند.
- ماده 145- چنانچه به هر دلیلی پوشش روی دهانه برداشته شود باید توسط فرد تحت کنترل بوده و یا با استفاده از نرده های موقت قابل حمل محفوظ گردیده و بوسیله علائم و نوارهای ایمنی مناسب و با چراغ گردان در شب نسبت به هشدار و آگاهی به سایر افراد اقدام گردد.
- ماده 146.** سیم‌های برق و تأسیسات برقی در محوطه باز باید ایمن و محفوظ بوده و با علائم هشداردهنده مشخص گردیده و از رسیدن هر گونه صدمه و آسیب به آنها جلوگیری گردد. ضمناً رعایت حریم خطوط برقدار مطابق با قوانین و مقررات برق ایران الزامی است.
- ماده 147.** برای رساندن برق به ساختمان کارگاه باید از کانال‌های مخصوص تأسیساتی و یا دکل‌های مناسب و ایمن استفاده نمود.
- ماده 148.** برای تردد افراد بین سالن‌ها باید معابر را با کوتاهترین فاصله احداث نموده و این معابر نباید در زیر محل‌هایی که احتمال ریزش آب، مواد و اجسام وجود دارد قرار گیرند.

ماده 149. ساخت و نصب هرگونه تابلوی تجاری، علائم ایمنی، ترافیکی و سر در ورودی محوطه کارگاه با رعایت مفاد آخرین مقررات ملی ساختمان (مبحث 20)، استانداردهای معتبر و یا ملی و آیین‌نامه علائم ایمنی در کارگاهها مصوب شورای عالی حفاظت فنی باید با رعایت نکات ایمنی زیر انجام پذیرد :

- الف - نیروهای وارده بر آن از قبیل باد و زلزله محاسبه شود.
- ب - بصورت ایمن دارای پایه و مهار مناسب باشد.

ماده 150. سایبانها باید با رعایت کلیه موارد ایمنی و حفاظتی احداث، نصب و محکم گردیده و قرار دادن ضایعات و یا هرگونه اجسام دیگر بر روی سایبانها ممنوع است.

ماده 151. تمامی گذرگاههای وسایل نقلیه باید از معابر پیاده و خطوط راه‌آهن مجزا بوده و از هرگونه تقاطع خطرناک بین آنها جلوگیری شود و در صورت ایجاد تقاطع باید بوسیله تجهیزات حفاظتی مناسب، علائم هشداردهنده و چراغ‌های گردان، ایمن گردد.

ماده 152. کارفرما مکلف است به منظور نصب علائم و نشانه‌های ترافیکی در سطح کارگاه قوانین مربوطه را از مراجع ذیصلاح (پلیس راهور ناجا) اخذ نموده و اقدامات لازم را بعمل آورد.

ماده 153. ساختمان و محوطه کارگاه باید به آژیر اعلام خطر و چراغ‌های اضطراری گردان برای استفاده در شرایط بحرانی مجهز باشد.

ماده 154. عرض و ارتفاع درهای ورودی و خروجی باید متناسب با نوع کار، تعداد کارگران، حداکثر حجم مواد و کالای تولیدی و مصرفی و نحوه استقرار ماشین‌آلات باشد.

ماده 155. در کلیه کارگاهها باید مکان‌های خاصی بنام نقاط امن یا علائم و تابلوهای مربوطه مشخص گردیده تا در مواقع بروز خطر، کارگران در آن محل تجمع یابند. ضمناً مسیرهای منتهی به نقاط امن باید علامت‌گذاری شده باشند.

ماده 156. جمع‌آوری، حمل و نقل و دفع فضولات، زباله‌ها و پسماندها در سطح کارگاه باید مطابق با قانون مدیریت پسماندها و آیین‌نامه پیشگیری و مبارزه با آتشنسوزی در کارگاه‌ها و سایر آیین‌نامه‌های مصوب شورای عالی حفاظت فنی انجام پذیرد.

این آیین‌نامه مشتمل بر 3 فصل و 156 ماده و 7 تبصره به استناد مواد 85 و 91 قانون کار جمهوری اسلامی ایران در جلسه مورخ 18/7/1390 شورای عالی حفاظت فنی تدوین و در تاریخ 13/10/1390 به تصویب وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی رسیده است.

این آیین‌نامه جایگزین آیین‌نامه و مقررات حفاظتی ساختمان کارگاهها مصوب 24/8/1340 شورای عالی حفاظت فنی می‌باشد.

بازگشت

بالا

اول

آرشیو | درباره | عضویت | اشتراك | وضعیت کاربری | تماس | لینکها